

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžp/22/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011201099
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011201099.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej, a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: Hradbyt, spol. s r.o., Radlinského 6, Žilina, IČO: 36 393 100, zast. JUDr. Milanom Cínikom, advokátom so sídlom Tomášikova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská stavebná inšpekcia, riaditeľstvo inšpekcie, Lamačská cesta 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 0100811/166/2011-SSI 61-Pu zo dňa 5. septembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/89/2011 - 59 zo dňa 18. apríla 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/89/2011 - 59 zo dňa 18. apríla 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej označeného v záhlaví, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Slovenskej stavebnej inšpekcie, inšpektorát Žilina č. 0500311/9/2011-SSI67-Sc zo dňa 28. marca 2011, ktorým uložila žalobcovi pokutu vo výške 1500 € podľa § 106 ods. 3 písm. d/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Stavebný zákon“) za to, že stavebne dokončené II. nadzemné podlažie vstupného (uličného) traktu stavby Stavebné úpravy a nadstavba objektu č. XXX na W. ulici v U., ktorá je umiestnená na pozemku parc. č. KN XXXX, užíval bez kolaudačného rozhodnutia.

Krajský súd hodnotil námietky žalobcu ako účelové s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti, nakoľko bol zrejímavý skutkový a právny záver žalovaného, s ktorým sa krajský súd stotožnil. Z dodatočného stavebného povolenia č. 97/002914/OÚ-OdŽP-Db zo dňa 4. augusta 1997 pre predmetnú stavbu vyplýva, že objekt bude napojený na jestvujúce inžinierske siete novými prípojkami vody, kanalizácie, elektrickej energie, plynu a telefónu na W. ulici. V bode 9.2 tohto rozhodnutia je uvedené, že počas výstavby je potrebné viesť stavebný denník a po ukončení prác požiadať o kolaudáciu. Dodatočné stavebné povolenie bolo záväzné aj pre právneho nástupcu pôvodného stavebníka - žalobcu, nakoľko

nebolo sporné, že nehnuteľnosť, predmetnú stavbu v roku 2004 kúpil od stavebníka. Zo zápisnice o obhliadke na mieste samom a fotodokumentácie nachádzajúcej sa v správnom spise bolo nepochybné, že sa stavba užívala v takom rozsahu ak uvádzali správne orgány. § 76 ods. 1 Stavebného zákona fakticky obmedzuje vlastníka nehnuteľnosti v jej užívaní až do vydania kolaudačného rozhodnutia. Práve vydaním dodatočného stavebného povolenia, ktorým bol už právny predchodca žalobcu obmedzený v užívaní priestorov, ktoré nadstavoval, na ktoré užívanie je potrebné kolaudačné rozhodnutie, rovnako ako aj žalobca.

Krajský súd ďalej poukázal na vyjadrenia správcov inžinierskych sietí ako aj samotného žalobcu, z ktorých vyplývalo, že prostredníctvom neskolaudovaných prípojok inžinierskych sietí dochádzalo k odberom elektrickej energie, plynu, vody a napojeniu na kanalizáciu. Skutočnosť, že žalobca danú časť využíval ako zariadenie staveniska, konkrétne administratívny priestor, ho nezbavuje zodpovednosti za jeho protiprávne konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“) tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 31. mája 2012 odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd preskúmané správne rozhodnutia zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov konania.

Uviedol, že nehnuteľnosť už v čase nadobudnutia bola napojená na prípojky vody, električky a plynu. Tieto prípojky neboli zriadené ako staveniskové, ale boli už z minulosti riadne nahlásené na odberateľa na základe zmluvného vzťahu. K odberu energií dochádzalo z dôvodu potreby temperovania prízemných priestorov a suterénu v zimnom období, aby sa zabránilo následným škodám. Skutočnosť, že žalobca zabezpečoval potrebné úkony v zmysle stavebného povolenia za tým účelom, aby objekt spĺňal všetky zákonné náležitosti a bolo možné po dokončení všetkých požadovaných úkonov vydať kolaudačné rozhodnutie na celú nehnuteľnosť, mu nemôže byť na ujmu. Žalobca stavbu neužíval, robil len všetky úkony v zmysle zákona, aby zabránil vzniku škody na majetku. Predmetné prípojky neboli zriadené ako staveniskové, v takomto stave žalobca nehnuteľnosť kúpil, nemôže mu byť kladené za vinu, keď reálne nehnuteľnosť neužíva. Žalovaný ako ani prvostupňový súd nespochybnili, že žalobca nevyužíval nehnuteľnosť na podnikateľské účely. Rozhodnutia správnych orgánov vychádzali len z miestnej obhliadky, zápisnice o ústnom pojednávaní, kde žalobca poprel túto skutočnosť, a vyjadrení správcov inžinierskych sietí. Iný dôkaz nebol v celom správnom konaní produkovaný, z čoho malo vyplývať, že žalobca nikdy neužíval ani neužíva predmetnú nehnuteľnosť. Nebolo preukázané, že by žalobca reálne užíval stavbu na podnikateľské účely, na bývanie, či iné účely. Využitie prípojok za účelom vykurovania rozostavanej stavby v zimnom období nenaplnia objektívnu stránku skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona.

Žalobca ďalej uviedol, že predmetné zariadené priestory slúžili výlučne pre potreby staveniska. Ohľadne listín a papier nachádzajúcich sa na predmetnej nehnuteľnosti žalobca uviedol, že sa jednalo o materiály, ktoré bol povinný mať pre inšpektorát Žilina pri výkone stavebného dozoru. Zákon neukladá žalobcovi zákaz existencie listinných materiálov na stavbe, duplicitne nie, pokiaľ sa tieto týkajú priamo stavby.

K podanému odvolaniu sa podaním zo dňa 22. júna 2012 vyjadrila žalovaná tak, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti ako tie, s ktorými sa už vysporiadala v napadnutom rozhodnutí. Bolo jednoznačne preukázané, že žalobca užíval II. nadzemné podlažie stavby bez kolaudačného rozhodnutia, ktorým konaním porušil § 76 ods. 1 Stavebného zákona. Navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.

júla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 43i ods. 1 Stavebného zákona, stavenisko je priestor, ktorý je počas uskutočňovania stavby určený na vykonávanie stavebných prác na stavbe, na uskladňovanie stavebných výrobkov a dopravných a iných zariadení potrebných na uskutočňovanie stavby a na umiestnenie zariadenia staveniska; zahŕňa stavebný pozemok, prípadne v určenom rozsahu aj iné pozemky alebo ich časti.

Podľa § 43i ods. 2 Stavebného zákona, zariadením staveniska sa rozumie stavby a zariadenia, ktoré počas uskutočňovania stavby, zmeny stavby alebo udržiavacích prác slúžia prevádzkovým účelom, výrobným účelom, skladovacím účelom a sociálnym účelom; týmto účelom slúžia dočasne.

Podľa § 76 ods. 1 Stavebného zákona, dokončenú stavbu, prípadne jej časť spôsobilú na samostatné užívanie alebo tú časť stavby, na ktorej sa vykonala zmena alebo udržiavacie práce, pokiaľ tieto stavby vyžadovali stavebné povolenie, možno užívať len na základe kolaudačného rozhodnutia.

Podľa § 81 ods. 1 Stavebného zákona, v kolaudačnom konaní stavebný úrad najmä skúma, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení. Ďalej skúma, či skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení.

Podľa § 82 ods. 1 Stavebného zákona, kolaudačným rozhodnutím sa povoľuje užívanie stavby na určený účel, a ak je to potrebné, určia sa podmienky užívania stavby.

Podľa § 83 Stavebného zákona, stavebný úrad môže na žiadosť stavebníka vydať časovo obmedzené povolenie na predčasné užívanie stavby aj pred odovzdaním a prevzatím všetkých dodávok, pokiaľ to nemá podstatný vplyv na užívateľnosť stavby a predčasné užívanie neohrozuje bezpečnosť a zdravie osôb. Do 15 dní po odovzdaní a prevzatí takej stavby je stavebník alebo budúci užívateľ povinný podať stavebnému úradu návrh na kolaudáciu stavby.

Podľa § 106 ods. 3 písm. d/ Stavebného zákona, stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 5 miliónov Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá užíva stavbu bez kolaudačného rozhodnutia alebo v rozpore s ním, alebo ako vlastník stavby či iný oprávnený na jej užívanie umožní inej osobe užívanie stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia alebo v rozpore s ním.

Z obsahu pripojených spisov najvyšší súd zistil, že predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Slovenskej stavebnej inšpekcie, inšpektorát Žilina č. 0500311/9/2011-SSI67-Sc zo dňa 28. marca 2011, ktorým uložila žalobcovi pokutu vo výške 1500 € podľa § 106 ods. 3 písm. d/ Stavebného zákona, za to, že stavebne dokončené II. nadzemné podlažie vstupného (uličného) traktu stavby Stavebné úpravy a nadstavba objektu č. XXX na W. ulici v U., ktorá je umiestnená na pozemku parc. č. KN XXXX, užíval bez kolaudačného rozhodnutia.

Podstatou podaného odvolania bolo tvrdenie žalobcu, že predmetnú nehnuteľnosť neužíval tak, aby naplnil § 106 ods. 3 písm. d/ Stavebného zákona. Najvyšší súd považoval túto argumentáciu za rozpornú so zistením skutkovým stavom.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že na predmetnej stavbe dochádzalo k odberom energií (nie

len plynu používaného na vykurovanie) v množstvách, ktoré nie je možné považovať za nepatrné. Pokiaľ žalobca argumentoval potrebou temperovať priestory, je potrebné uviesť, že nič nebránilo postupu podľa § 83 Stavebného zákona, teda pokiaľ chcel žalobca stavbu užívať pre tvrdené účely mal postupovať v zmysle Stavebného zákona a požiadať o vydanie povolenia na predčasné užívanie stavby. Aj v prípade, že predchádzajúci vlastník by stavbu užíval bez kolaudačného rozhodnutia, nezbavuje táto okolnosť žalobcu zodpovednosti za správny delikt.

Žalobca uvádzal, že na stavbe sa nachádzajúce zariadenie slúžilo ako vybavenie staveniska a listiny pre výkon stavebného dohľadu. Odvolací súd považoval toto tvrdenie za účelovú obranu.

Súčasťou predloženého spisového materiálu je aj obrazová dokumentácia (záznam z miestnej obhliadky vykonanej v rámci štátneho stavebného dohľadu zo dňa 26. januára 2011), z ktorých fotografií jasne vyplýva, že priestory v stavbe sú používané. Stoličky, stoly, kreslá, elektronika, kalendáre na stenách, ako aj množstvo listín, nemožno považovať za štandardné vybavenie staveniska, nakoľko nemožno ich považovať za zariadenia potrebné na uskutočňovanie stavby. § 43i ods. 1 Stavebného zákona jasne definuje, čo možno rozumieť pod pojmom stavenisko, pričom tento priestor je definovaný jasným účelom - na uskladňovanie stavebných výrobkov a dopravných a iných zariadení potrebných na uskutočňovanie stavby (čo v prejednávanej veci nebolo splnené) a na umiestnenie zariadenia staveniska. Zariadenie staveniska slúži dočasne prevádzkovým účelom, výrobným účelom, skladovacím účelom a sociálnym účelom. Prvok dočasnosti vyjadruje práve tú skutočnosť, že uvedené zariadenia slúžia len pre potreby uskutočňovania stavby, zmeny stavby alebo udržiavacích prác, po ukončení prác je možné ich odstrániť. Pokiaľ však žalobca podľa vlastných vyjadrení užíval takto zariadené priestory ako vybavenie staveniska, práve z vyššie uvedených dôvodov sa dopustil správneho deliktu. Akceptovaním výkladu naznačeného žalobcom by stavebník mohol (ad absurdum) umiestniť v priestoroch staveniska akékoľvek zariadenie prípadne stavbu trvalého charakteru, na ktorých užívanie je inak potrebné osobitné povolenie, a fakticky sa vyhnúť jeho posúdeniu v kolaudačnom konaní.

V zmysle § 123 Občianskeho zákona, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Práve Stavebný zákon je jedným z predpisov, ktoré upravujú podmienky výkonu vlastníckeho práva. § 81 a nasl. Stavebného zákona koncipuje požiadavky na ochranu verejného záujmu, a to najmä ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Nepochybne má vlastník právo vec užívať, ale tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť splniť všetky zákonom požadované podmienky potrebné na jej užívanie.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý považoval žalobou napadnuté správne rozhodnutie za zákonné. Žalobca v podanom odvolaní nevzniesol žiadne námietky spôsobilé spochybniť závery krajského súdu, a preto najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach naň poukazuje podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.